

Nagyon fontos számomra, hogy a képeim teljes mértékben kötődjenek hozzám. Ezek a képek a féltestvéremet ábrázolják. Szeretnék párhozamat húzni az ő és a saját életem között. Neki most azt kell átélnie, amit anno nekem kellett. Ha ránézek akkor a múlt eseményeit látom a jelenben megtörténni. Megjelent a hiányérzet, amit az ő életében meglévő dolgok váltanak ki.

Hiány a képek címe, ezzel azt akartam kifejezni, hogy valaki vagy valami nagyon hiányzik az én életemből. A képeken látható üres terekkel is ezt az érzést akartam erősíteni. Nem csak azért vannak a címek sorszámokkal kiegészítve, mert valahogy meg kell őket különböztetni, valójában azért van számozva, mert minél nagyobbak a számok, annál fiatalabban ábrázoltam a gyermeket, én is úgy érzem minél idősebb vagyok, annál gyerekegyesebben viselkedek. Még gyerek voltam mikor elváltak a szüleim. Az akkor meg nem volt gyerekkoromat most próbálom megélni.

Életem folyamán hatszor költöztem, de egyik helyet sem mondtam szívesen otthonomnak, az a hely, ahova visszatérhettem, a nagymamám háza. A Hiány II. című képnél a hordozóm egy gyerekkori kanapé része volt, ami nála állt egész kiskoromban. Nagyon kedveltem, mert a „játsszós” szoba ajtajával szemben volt ez a heverő. Nagyon eleven gyerek voltam, így minden egyes alkalommal, mikor látogatóba jöttünk a mamámhoz, az volt az első, hogy berohantam és felpattantam a kanapé háttámlájára és körbe csodáltam az egész helységet, felmértem a terepet, hogy mivel tudok először játszani. Persze amit először megpillantottam az a Hiány I. című képem hordozójának egyik darabja. Ez egy tömeggyártott giccses tájkép volt a falon. Ennek a keretére feszítettem fel egy molinó vásznat. A Hiány III. című kép pedig a campitúrája által kötődik hozzám, ugyanis a gyerekkori szobám falszíne ugyanilyen volt, mint a kép aláfestése.

A Hiány I. című képen azt láthatjuk ahogy a féltestvérem éppen a földön guggolva játszik miközben egy kéz rámutat. Ezzel a kézzel azt akartam sugallni, hogy vannak olyan szülők, akik nem megfelelően nevelik a gyerekeiket. Ők sok figyelmet, törődést igényelnek. A leghatásosabb figyelemfelkeltő eszközük a rosszkodás. A szülők pedig nem nézik ezt jó szemmel és egyből leszidják a gyerekeket, holott csak játszani akartak. Sok szülő pedig nem is foglalkozik a gyerekekkel csak hagyja őket felnőni. A gyerek azt csinálja, amit otthon lát, és ha azt látja például, ha a szülők gyakran kiabálnak egymással, akkor egy idő után, a gyerek is hangoskodni fog a társaival. Részben emiatt szenvednek a pedagógusok az oktató intézményekben vele és elbírálják őt „rossz” gyerekeknek. Pedig szerintem egyik gyerek sem születik rossznak, csak gyatra neveléssel a gyerekek könnyen el tudnak vadulni.

Hiány II. című képeken pedig a gyermeki alak sejtelmesen felmutat a semmibe. Itt is megjelenik a szülő iránt táplált hiányérzet. Szülő és gyermek között nagyon mély kapcsolat van és ha ez a kötelék valami oknál fogva megsérül, akkor nagy traumát tud okozni akár mindkét félnek is. Ilyen hosszútávú trauma például az apakomplexus. A szüleim válása óta keresgélem az utam, hirtelen minden boldog emlékem szomorúvá vált. Az addig szerzett barátimat mind ellöktem magamtól. Nagyon hamar csendes gyerekké lettem. Nem beszéltem senkivel, csak ha muszáj volt. Ezt ki is használta pár osztálytársam, napi szinten bántalmaztak. Mindenféle plusz elfoglaltságot kerestem magamnak az iskolában, csak hogy ne keljen korán hazamennem. A művészetben találtam egy kis boldogságot, így hát elkezdtem zenélni és rengeteget festettem.

A válás traumája kiváltotta bennem a negatív apakomplexust. Ami nagyban befolyásolja még most is az életem. Rendszerint választok egy férfit, akinek folyton meg akarok felelni. Erről is szól a Hiány III. című képem. Ezzel a képpel azt akartam megmutatni, hogy választás elé kerültem, döntenem kellett, hogy azt az embert válasszam, akinek köszönhetem, hogy élek vagy a példaképemet, akit nagy becsben tartok. A gyermekkel szemben ülő ember az édesapámat szimbolizálja, amíg a mellette ülő pedig a jelenlegi tanáromat, akire pedig apámként tekintek. Eleinte tudat alatt néztem fel a mintaképeimre, mostanra már kezd tudatossá válni, és ez jóformán neki köszönhető. A középben lévő tányéron két dolog volt, egy ecset és egy szerszám. Ha a tanáromra gondolkodom, az ecset az a dolog, ami egyből eszembe jut, a szerszám pedig az apámra emlékeztet, mivel nagyon szeret bütykölni, munka után is mindig valamit szerel. A gyermek már elvette az ecsetet, ezzel azt akartam ábrázolni, hogy a tanárom mellett döntöttem. A gyermeki figurákat próbáltam a saját szemszögükből ábrázolni, hogy ezzel még hangsúlyosabbá tegyem a szülői bálványozás érzetét.

Referencia képpen mondanék két nevesebb kortárs festőt, akiknek a művei kapcsolhatók a képimhez: Elsőnek egy magyar festőt, Károlyi Zsigmondot, ő a saját gyerekeinek a játékait festette meg. A játék, amit a Hiány I. című képen láthatunk, az az én egyik gyerekkori játékom volt, amit odaajándékoztam a féltestvéremnek. Ezzel is utalni akartam arra, hogy magamat festem meg az ő lényében.

Picasso azt mondta: „Gyerekkorában mindenki művész. A nehézség abban rejlik, hogy felnőttként is azok maradjunk.” Másodiknak Gottfried Helnwein-t mondanám, aki szerint a gyerekek két programon esnek át, először egy szülőin, majd egy oktatásin. A legtöbb ilyen rendszer úgy működik, mint a kombájnok: a drága gyerekek akik tele vannak energiával, játékosággal, álmodozással, kreativitással, ők elől mennek be, és a végén mind ezt elpusztítva finoman összetörve és darálva jönnek ki. De ez valószínűleg elkerülhetetlen, ha tisztességes állampolgárokat akarnak, mint katonák, adóellenőrök, bankárok, pszichiáterek, ügynökök és versenyzők...”

Minden oktatási rendszernek mindig egyetlen célja volt: engedelmessé tenni az embereket, megtörni őket. Amikor befejezték ezt a programot, általában elvesztették saját identitásukat, minden spontaneitásukat és kreativitásukat. Azok a kevesek, akiknek nem egészen működik ez a rendszer, művészek és bolondok. Valahogy úgy tűnik, sikerül bizonyos fokig gyerekeknek maradniuk. Helnwein számára a gyermekkor az életnek azt a rövid, ártatlan szakaszát jelenti, amelyben a külső behatások előtt, még érintetlenek a gyerekek. " Képeim hősei a gyerekek. Jobban szeretem a világot egy gyerek szemével látni.

Harmadiknak pedig Gerhard Richtert említeném, aki az elvesztés traumáját festi meg képein, ahogy én is a szülő elvesztését festettem.